

Tábory a učitelská praxe

Pedagogická praxe – letní tábory se zaměřením na informatiku a robotiku

V rámci své pedagogické praxe jsem během léta působil jako lektor na několika příměstských táborech zaměřených na moderní technologie. Celkem jsem vedl tři tábory, z toho dva zaměřené na hru Minecraft a jeden na robotiku, umělou inteligenci a programování ve Scratchi. Pracoval jsem převážně se skupinou dětí ve věku od sedmi do jedenácti let, tedy se žáky mladšího školního věku. Pro mě osobně to byla vůbec první zkušenost s vedením dětského kolektivu mimo školní prostředí a zpětně ji považuji za velmi přínosnou.

Na začátku pro mě bylo překvapující, jak odlišná je práce s dětmi na táboře oproti školnímu vyučování. Zatímco ve škole jsou žáci více vedeni k disciplíně a respektu k učiteli, na táboře se chtějí především bavit. Zpočátku se mi dařilo udržet pozornost dětí poměrně dobře, ale během jednoho z turnusů jsem narazil na skupinu, která o programování a práci ve Scratchi nejevila přílišný zájem. Děti začaly využívat notebooky ke hraní her a odmítaly plnit připravené úkoly. Tato situace pro mě byla nová a vyžadovala okamžitou reakci. Rozhodl jsem se proto stanovit jasná pravidla a zároveň přizpůsobit denní režim – dopoledne jsme se věnovali aktivitám spojeným s robotikou, programováním a logickými hrami, zatímco odpoledne měly děti prostor pro volnější herní činnost. Tento kompromis se osvědčil a vedl k větší spokojenosti obou stran.

Další výzvou, se kterou jsem se musel vyrovnat, byl hluk a celková energie dětí. Zjistil jsem, že i při práci na počítači dokážou děti vydávat překvapivě hlasité zvuky, a opakované napomínání mělo jen krátkodobý efekt. Naučil jsem se proto více pracovat s přirozenou dynamikou skupiny a hledat jiné formy zklidnění než neustálé napomínání.

Velkou část mé práce tvořila také příprava na samotný program. Například u robotů Codey Rocky zabralo sestavení aktivit a testování programů několik hodin denně, což mi ukázalo, jak důležitá je důkladná příprava a technické zázemí.

Na táborech zaměřených na Minecraft jsem se snažil propojit aktivity u počítače s těmi venkovními. Zde jsem si poprvé uvědomil, jak se změnily preference dnešních dětí – i přes nabídku sportovního vybavení (míče, pomůcky pro týmové hry) většina dětí upřednostnila čas strávený u telefonu nebo klidnější zábavu. Bylo proto nutné program přizpůsobit a vytvořit aktivity, které děti zaujmou i mimo obrazovku.

Tato zkušenost pro mě byla velmi cenná. Uvědomil jsem si, jak důležité je umět reagovat na různé typy dětských osobností, přizpůsobovat metody výuky aktuální situaci a hledat rovnováhu mezi učením a zábavou. Tábory mi poskytly první skutečný vhled do pedagogické profese a ukázaly mi, že práce s dětmi vyžaduje nejen trpělivost a přípravu, ale také schopnost improvizace a empatie.

Pedagogická praxe – učitel odborného výcviku elektro

Od roku 2025 působím na Střední škole Kosinova v Olomouci jako učitel odborného výcviku se zaměřením na elektro. Tento obor jsem si zvolil především proto, že k němu mám dlouhodobý zájem a vztah. Elektrotechnika mě baví od střední školy, kde jsem ji také vystudoval. Výuka probíhá každý pátek, kdy se mi střídají dvě skupiny žáků, jedna z prvního a druhá z druhého ročníku. Jedná se tedy o studenty ve věku přibližně 15–17 let. Ve třídě se v obou skupinách nachází nejvýše 10 žáků.

Práce s touto věkovou skupinou je pro mě cennou zkušeností, ale také výzvou. Každá třída má své specifické potřeby i dynamiku. Zatímco s prvními ročníky se mi pracuje velmi dobře. Žáci jsou zvědaví, poslouchají pokyny a mají chuť se učit. Ve druhém ročníku jsem se setkal s několika jedinci, kteří práci spíše narušují. Jejich chování někdy připomíná žáky základní školy, což se projevuje vyrušováním, hluchostí nebo nedostatkem motivace. Tyto situace mě vedly k hledání způsobů, jak zvýšit jejich zapojení do výuky, například pomocí časově omezených úkolů, soutěží nebo úkolů s praktickým výsledkem, které dokážou udržet jejich pozornost i zájem.

Zároveň jsem si uvědomil, jak náročná je výuka odborného výcviku z hlediska organizace a přípravy. Vzhledem k omezenému technickému vybavení školy a slabší podpoře ze strany vedení věnuji značnou část svého osobního času domácí přípravě materiálů, plánování činností a hledání alternativních řešení. Tato příprava mi zabírá přibližně čtyři až pět hodin týdně, ale zároveň mi pomáhá lépe pochopit potřeby žáků a přizpůsobit výuku jejich úrovni.

Na druhou stranu mě samotná práce s žáky naplňuje. Mám rád pocit, že mohu studentům předávat své znalosti a dovednosti, které mohou později využít v praxi. Po každé výuce se snažím dělat krátkou reflexi, ptám se žáků, co se jim líbilo, co je bavilo a co by se dalo zlepšit. I když odpovědi nejsou vždy úplně upřímné nebo promyšlené, pomáhají mi získávat zpětnou vazbu a přemýšlet nad vlastní výukou.

Během své praxe jsem si také uvědomil širší souvislosti učitelského povolání. Učitelství vnímám jako náročnou, ale smysluplnou práci, která vyžaduje velkou dávku trpělivosti, přípravy a osobního nasazení. Na druhou stranu vnímám i problémy, s nimiž se potýká mnoho začínajících učitelů, především nedostatečné finanční ohodnocení a časovou náročnost příprav, které často zasahují do osobního života. Tyto faktory mohou být jedním z důvodů, proč někteří absolventi pedagogických oborů hledají uplatnění mimo školství.

Přesto všechno považuji tuto zkušenost za nesmírně přínosnou. Práce učitele odborného výcviku mi ukázala nejen praktickou stránku vzdělávání, ale také to, jak důležité je mít pro žáky trpělivost, empatii a schopnost přizpůsobit výuku jejich individuálním potřebám.